

in ons vaderland veel belangstelling bestaat. Dit jaar viert de Kalvinista Szemle, di de Hongaarsche Heraut, het calvinistisch orgaan, dat in het Hongaarsch wordt uitgegeven, en waarvan Prof. Dr. J. Sebestyén te Budapest hoofdredacteur is, zijn tienjarig bestaan. Misschien vindt ge zulk een tienjarig jubileum niet gewichtig genoeg om er melding van te maken, en hier in Nederland zouden we er ook niet aan denken voor dit feit de belangstelling te vragen. Maar voor Hongarije staan de zaken anders. In dit land is het wel van groote betekenis, dat een calvinistisch blad, dat zulke zuiverheden doet hooren als dit orgaan, het tien jaar volhoudt. De echtcalvinistische groep is daar betrekkelijk klein. De sympathie voor een zuivergereformeerde beweging is gering. Zelfs is tegenspoed niet achterwege gebleven, en wie de toestanden in Hongarije eenigszins kent, weet welk een moeilijke taak de Hongaarsche Heraut te vervullen heeft. Maar zijn kloekke hoofdredacteur Prof. Sebestyén is voor deze moeilijkheden niet uit den weg gegaan, en heeft door Gods genade tien jaren mogen getuigen voor de calvinistische beginselen en in zijn blad onvermoeid gestreden om zijn volk te voeren tot de oude paden van de gereformeerde belijdenis.

Deze arbeid heeft recht op onze waardeering.

En wij willen immers ook aan deze waardeering uiting geven.

Daarvoor biedt het tienjarig bestaan van de Kalvinista Szemle een uitnemende gelegenheid.

Ondergetekenden hebben zich vereenigd om indien mogelijk aan Prof. Sebestyén een jubileumgave aan te bieden, en zij doen daarbij een beroep op ons gereformeerd volk.

Zeker, er is in eigen kring veel nodig, maar vergeet toch niet, dat God ons zegent met tal van weldaden, die onze broeders en zusters in Hongarije missen.

Zij hebben onzen steun zeer nodig.

Eerst geestelijk en niet minder financieel.

Mogen wij op een milde bijdrage rekenen?

Het gaat om den strijd voor het Calvinistisch beginsel.

Het geldt ten diepste de zaak des Heeren in Hongarije.

Daarom hebben wij alle vrijmoedigheid om dit dringend verzoek aan U te doen.

De laatste ondertekenaars zijn gaarne bereid Uw gaven te ontvangen.

H. COLIJN, 's-Gravenhage.
Prof. Dr V. HEPP, Amsterdam.
Prof. Dr T. HOEKSTRA, Kampen.
Maj. H. S. S. KUYPER, 's-Gravenhage.
Dr K. DIJK, 's-Gravenhage
(Beeklaan 467).

Dr J. A. NEDERBRAGT, 's-Gravenhage
(Galileistr. 14).

's-Gravenhage, ultimo November 1928.

In het vervolg van onze artikelenreeks „In de Donaulanden“ komen wij vanzelf op deze zaak terug.

Men wachte daarop echter niet met het inzenden van zijn bijdrage.

Wanneer ik zeg, dat dit doel aller sympathie verdient, is dit veel te zwak uitgedrukt.

Op ieder, die iets kan missen, rust hier een verplichting.

Reformatie in de prediking.

XII.

Het resultaat van onze enquête. X.

De meeste stemmen — als ik het zoo eens mag zeggen — verkregen alzoo de volgende reformatorische wenschen:

1. Het bevindelijk element in de prediking heeft dringend versterking nodig.

2. De prediking dient meer tijdprediking te zijn en rekening te houden met de geestelijke stroomingen onzer dagen.

3. Er kome meer bezieling in de prediking.

4. De prediking ontsluit meer het gehele Woord Gods.

Aan dit laatste moeten wij nog iets toevoegen. Zooals men weet, brachten wij de klacht over, dat door verschillende predikanten zoo dikwijls dezelfde tekst wordt gekozen, waaruit blijken zou, dat de prediking zich te zeer tot een deel van de Schrift beperkt. Een predikant uit een onzer grotestadskerken stelt ons in een gewaardeerd schrijven in de gelegenheid dit uit zijn ervaring te staven. Eenigen tijd geleden — het was in de vacatie — zou hij preeken in een gemeente, wier herder en leeraar ook in vacatie was gegaan. In zijn logies aangekomen, vroeg een onderling hem al spoedig: „Dominee, waarover denkt u morgen te preeken“. Onze predikant vond dit vanzelf wel wat zonderling en gaf te verstaan, dat hij niet gewoon was dit van tevoren mede te deelen en dat men het den volgende dag wel zou hooren. Toen kwam de onderlinggastheer met het doel van zijn vraag voor den dag. „Zie eens, Dominee, zoo verantwoordde hij zich, „onze Dominee is vier weken met vacatie uit en voor al die vier Zondagen

hebben wij een predikant van elders genoodigd. Den eersten Zondag preekte er een over de gelijkenis van den zaaijer en wij genoten. Den tweeden Zondag preekte zijn opvolger over de gelijkenis van den zaaijer en wij konden vergelijkingen maken. Den derden Zondag preekte een andere dominee over de gelijkenis van den zaaijer, doch toen werd het ons te machtig. En nu is het morgen de laatste Zondag, waarop wij een predikant van een andere plaats hebben. Om nu te voorkomen, dat morgen weer en wel voor de vierde maal achter elkaar over de gelijkenis van den zaaijer gepreekt zou worden, besloot ik U die vraag te stellen en er met U over te spreken en ik hoop, dat U mij dit niet kwalijk zult nemen, na dit gehoord te hebben.“ Onze briefschrijver zeide hem, dat hij nu die vraag heel goed kon begrijpen en stelde hem gerust, dat hij niet over de gelijkenis van den zaaijer zou preeken.

Wij danken onzen hooggeachten korrespondent zeer voor dit staaltje, wat het gevoelen van vele onzer deelnemers treffend illustreert.

Nog iets.

Wij deelden in ons vorig artikel mee, dat indien verschillende broeders een lijstje van de teksten, waarover gedurende eenige jaren in hun gemeente is gepreekt, wilden toezenden, wij dat materiaal gaarne zouden bewerken.

Dit is niet zonder resultaat gebleven.

Den volgende Maandag al zond een predikant ons een opgave van al de teksten toe, welke hij in het vorige jaar had gekozen. Ook van eenige andere lezers ontvingen wij, wat wij vroegen. Een broeder zond ons zelfs de teksten van de laatste tien jaar.

Voor deze medewerking zijn we zeer erkentelijk. Dit is een goed begin.

Maar het spreekt vanzelf, dat wij daarna nog lang niet genoeg hebben.

Hoe uitgebreider het materiaal is, des te meer beantwoordt het aan zijn doel.

Voor al onze predikanten kunnen ons daarbij zeer van dienst zijn.

De uitslag zal hun, dunkt ons, evenzeer interesseren en zij krijgen hierdoor een informatie, welke hun niet anders dan welkom kan zijn.

Daarom roepen we gaarne en met vertrouwen hun hulp in.

Misschien willen zij dan wel onderzoeken, waarover tijdens hun afwezigheid in hun gemeente is gepreekt.

Opgave van datum en tekst is natuurlijk voldoende.

Er zijn broeders, die ook de „punten“ hebben aangeteekend, maar die hebben we niet nodig.

Voor het gemak van sortering plaatse men in den linkerbovenhoek „Tekstenlijst“. HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Kleingeloovigheid of Kinderlijke Onderwerping?

Daarop komt, dunkt ons, neer wat onze lezer H. te E. me vraagt.

Het gebed werd hem een zielsbehoefte. Vertrouwend bidden, is hem niet vreemd.

Doch in zijn gebedsleven keerde gedurig terug een verschijnsel, dat hij zich niet kan verklaren, en dat hem daarom verontrust.

„Is dit, dat zoodra een hartelijk en ernstig-begeerde zaak (genezing bij ziekte, bereik van een of ander doel) naar menschelek oordeel onbereikbaar is, de drang en de macht tot gebed hem op éénmaal begeven.“

Hij vraagt, waarvoor hij dit heeft te houden: voor de vrucht van genade tot onderwerping aan den wil Gods, zoodra die wil voor ons kenbaar werd, of voor gevolg van kleinmoedigheid en dus van gebrek aan vertrouwen in de macht des Heeren.

„Is met deze vraag als met zooveel andere: ze is in een bepaald geval, als dat van H., door mij noch door iemand, buiten den vrager zelf, te beantwoorden.“

Al wat ik doen kan, is H. met alle bescheidenheid enkele wenken geven, die hem kunnen helpen het antwoord te vinden.

Het is, zooals H. zelf ook reeds begreep: het wijken van den drang en de macht tot bidden, zoodra de begeerde en afgebedene zaak, te oordeelen naar de gegevens waarover we beschikken, buiten ons bereik geraakte, kan of een gevolg zijn van kinderlijke onderwerping of van kleingeloof.

Of het in een bepaald geval het één of het ander is, moet ons voorzoover het zich niet, met volstrekte zekerheid, op onmiddellijke wijze in ons bewustzijn aandient, blijken uit de vergezellende verschijnselen.

Is het wijken van den gebedsdrang gevolg van de berekening, dat de verkrijging van het begeerde, gezien de omstandigheden en den loop der dingen, of gehoord het oordeel van ter zake kundige personen, blijkbaar onmogelijk werd — dan is het duidelijk, dat de wortel waaruit het opkwam, geen kinderlijke onderwerping is, maar kleingeloovigheid. Want dan hebben we in onze overwegingen niet te doen gehad met omstandigheden, loop der dingen enz. als dingen, waarin de raad en de wil onzes Gods zich aan ons ontdekten, maar, geheel buiten onzen God om, ze alleen laten gelden als cijfers, waarmee we het mogelijke of onmogelijke van de vervulling onzer begeerte berekenen, m.a.w. dan hebben we, zonder onzen God aan te zien in zijn onbegrensde macht, zelf beslist wat kan of niet kan. En daarmee bleek dan alles bij ons om te gaan buiten het geloof.

Want aan het geloof is juist eigen, op God te zien, en niet uit voorhandene — en zeer onzekere — gegevens en op 'onze eigene onbetrouwbare conclusies uit die gegevens, maar door wat onze God ons in Zijn Woord van zichzelf openbaarde, te laten beslissen wat we al of niet verwachten mogen.

Zie de heerlijke teekening van Abrahams geloof, in Rom. 4:17—25.

Gevolg hiervan zal zijn, dat, in het slaken van het bidden, onze ziel dan niet ootmoedig buigt voor het welbehagen onzes Gods, waarmee ze immers niet bezig was, maar uit den weg gaat voor een door haar zelve geconstrueerde en geconstateerde onmogelijkheid, iets wat dan behalve in de zielswerkzaamheid zelve, ook hierin zich verandert zal, dat we het niet-verkrijgen van onze begeerte zullen gevoelen — niet als een eerbiedig aanvaande wijsbeschikking onzes Gods, maar als een harde onvermijdelijkheid.

Een zekere berusting zou er, vooral zoo we tot de passieve, de lijdelijke, naturen behooren, ook in dat geval nog wel over ons kunnen komen. Maar 'zal niet de berusting des geloofs, de vertrouwensvolle overgave aan God zijn, maar de gemelijke berusting van wie zich tracht te schikken in het onvermijdelijke.

Behooren we daarentegen tot de krachtiger, tot de spontane en actieve naturen — dan zal er ook van dien schijn van berusting zelfs geen sprake zijn, maar zullen we, aanvankelijk althans, ook bij 'topgeven van het bidden, innerlijk in verzet staan tegen wat we als een noodlot gedwongen zijn te aanvaarden.

Heel anders gaat het in ons toe, als we in het geloof staan.

Dan gelien de gegevens, die ons onze begeerte schijnen te ontzeggen, als openbaringen van den wil onzes Gods, die ons tevoren verborgen was; dan bukten we niet voor die gegevens zelve, maar voor het welbehagen Gods dat er zich aan ons in ontlekte; dan komt het na meerder of minder strijd, tot willige aanvaarding van dat welbehagen; en dan is de uitkomst geen mekkend zich aanpassen aan het onvermijdelijke, maar een overgave aan onzen hemelschen Vader, die haar vrucht en kroon ontvangt in hemelschen vrede.

Aan dezen maatstaf, dien de Schrift ons in talloos woorden en voorbeelden, die knu niet nodig heb te noemen, in handen geeft, zullen we derhalve onszelven moeten toetsen. En zoo we het doen onder gebed om de verlichting en leiding des Heiligen Geestes — een gebed, dat, gelukkig, altijd verhoord wordt — Lukas 11:13 — zullen we het niet te vergeefs doen.

Intusschen moet ik hieraan, in verband met de toelichting, die de inzender van zijn vraag gaf, nog iets toevoegen.

Dit n.l. dat, als het opgeven van 'tgebed, zoodra het ons toeschijnt, dat er in bepaalde gegevens minder of meer ernstige getuigen tegen de mogelijkheid zijner verhooring opstaan, in ons leven regel is, wa dubbele redenen hebben maar den wortel van dit verschijnsel te zoeken.

Het is dan zeer te vreezen, dat het zijn oorzak heeft in zwakgeloovigheid. Een zonde, die dan weer saamhangen kan met een natuurlijke neiging tot zwart-tillendheid en pessimisme, als bij Thomas, b.v., of met een zwakte van karakter, die zich natuurlijk ook in ons hegeerleven laat gelden, waardoor het ons be-trekkelijk licht valt, ook zonder geloofswerking, een eens opgekomen en korter of langer gekoesterde begeerte, weer prijs te geven. Natuur en genade kruisen elkaar zoo onophoudelijk.

V.

F.

In deze alderwege t Bedford" s kleinere str van betoek- Daartom ge geboden ar kundigen k

Er zijn deze be

Hij be van zgn on plaatsen zi Gelik er

den Bunyan Engelschen geschriften Nederland rijk, een da

Doch van geboren, di len hem lez hun eigen " duidlijk w voor allen.

Zijn boe schier over op het heid Op menig land een tr es de Chris

Deze G sterfelijk „Genade woerzgegeve woen der en overal geleenwe a nelijke trel Pelgrimsre

Bunyan allegorie b Als alle hoog nita kunde

De dicht zuu weg. wamen. I coonstellin figuren e eigenlijk nemen. Da letterkunde

toe levendi Aan Bu gelukt. De wiizen uit. Doch de c opgezette f Bij menig voert, per inderdand makelijke

leven, zoo pelgrim v zijpende, daar is De nooit verg lezen, alij

Met ge niet mind reis", „de te noemen Pelgrimsr gelezen, meesterst

De mo treden in In het eer hoelen, al in het las kan ook n

gorie. En oogenblik, weerdeer allegorie worden. I schoon. I schoonhei van Buny

zeer lang „Christin herhaalde In de t

quantie